

# 1



**D**žekas ėjo per gūdžią tamsią girią pasikišęs po pažastimi savo augintinę vištelę Betsę. Jis giliai įkvėpė miško oro. Gaivus, jaudinantis kvapas. Šiandien bus gera diena – jis tiesiog nujautė.

Jis ėjo medinės trobelės link, kurią supo daili medinė tvora. Sode buvo fontanas, taip pat medinis, bet vietoj vandens aukštai į orą iš jo tryško pjuvenos.

– **Ka-a?** – karktelėjo Betsė.

– Nesijaudink, Betse, tai tik pjuvenos, – atsakė Džekas. Jis nenustebo išgirdęs su juo kalbančią vištą. Juk Betsė buvo stebuklinga višta. Deja, ji mokėjo pasakyti tik: „Ka?“, todėl dažniausiai kalbėdavo jis.

Džekas nusišluostė kojas į medinį patiesalą ir pabeldė į duris. Iš vidaus sudundėjo žingsniai. Durys girgždėdamos plačiai atsivėrė ir pakvipo medžiu.

Tarpduryje stovėjo stambus vyras, aplipęs skiedromis, su kreiviu mediniu puodeliu rankoje.



– Nagi, pažiūrėkit, kas atėjo! – sušuko jis šypsodamas. – Užeik, Džekai. Raudonkepuraitė ir visi kiti dabar lauke.

Jis įleido Džeką į vidų, kur viskas, kiekvienas *daiktas* atrodė padarytas iš medžio... net kilimas ir užuolaidos.

– Tai kaip laikaisi, Džekai? – paklausė Raudonkepuraitės tėtis.

– Ačiū, gerai, – mandagiai atsakė Džekas. – O kaip jūs?

– O, Džekai, gerai, labai gerai! – sušuko Raudonkepuraitės tėtis. – Tiesą sakant, man ką tik labai pasisekė.

– Pasisekė? – paklausė Džekas.

– Su medinėmis puskojinėmis, – paaiškino Raudonkepuraitės tėtis.

– Norėjote pasakyti *vilnonėmis*? – pataisė Džekas.



– Vilnonės puskojinės? – pakartojo Raudonkepuraitės tėtis, tarsi nebūtų girdėjęs juokingesnio dalyko. – Aš, Džekai, medžių kirtėjas, o ne *vilnų kirpėjas!*

– E...e, teisybė... – pasakė Džekas.

– Nori jas pasimatuoti? – paklausė Raudonkepuraitės tėtis, tiesdamas dvi labai tvirtas, tikras medines puskojines.

– Hm, gal ne dabar, – atsakė Džekas. – Verčiau eisiu ir susirasiu Raudonkepuraitę. Bet ačiū už pasiūlymą.

---

Džekas per kambarius išlėkė į sodą. Priešais jį stūksojo namelis. Raudonkepuraitės tėtis jį išskaptavo milžiniškame medyje.

Kai Džekas įlipo vidun, visi jo draugai sėdėjo didžiajame kambaryje.

– Visiems labas rytas, – pasisveikino jis.

Raudonkepuraitė išsišiepė, Sultenė padarė gražiausią reveransą, o dvyniai džiaugsmingai pamojavo.

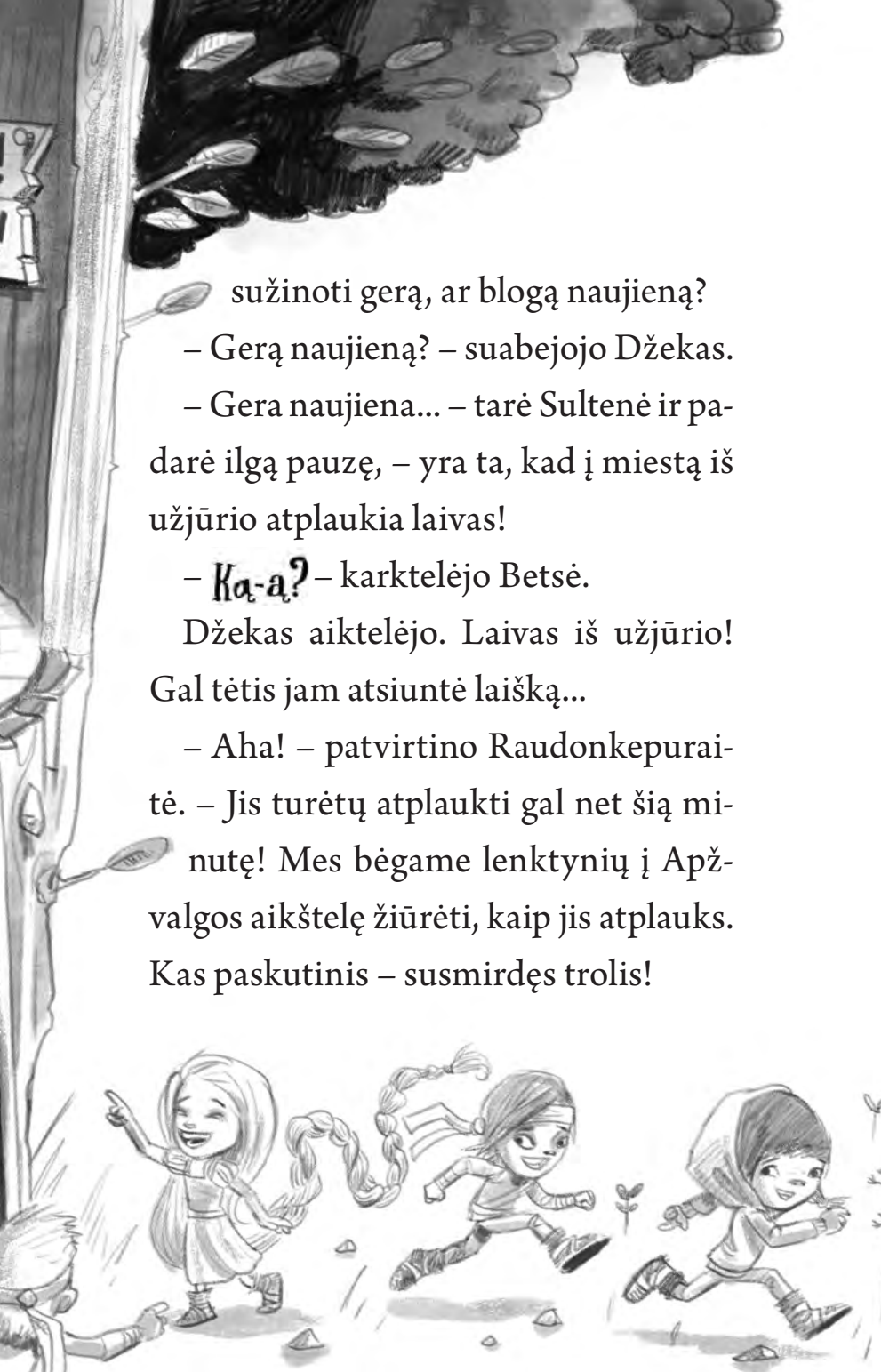
– Sveikas... – pradėjo Jonukas.

– ...Džekai, – užbaigė Grytutė. Jonukas ir Grytutė dažnai užbaigdavo vie-



nas kito sakinius. Kartais  
dėl to kildavo keblumų.

– Klausyk, Džekai, – prabi-  
lo Raudonkepurnaitė. – Ar nori



sužinoti gerą, ar blogą naujieną?  
– Gerą naujieną? – suabejojo Džekas.  
– Gera naujiena... – tarė Sultenė ir pa-  
darė ilgą pauzę, – yra ta, kad į miestą iš  
užjūrio atplaukia laivas!

– **Ka-a?** – karktelėjo Betsė.  
Džekas aiktelėjo. Laivas iš užjūrio!  
Gal tėtis jam atsiuntė laišką...

– Aha! – patvirtino Raudonkepurai-  
tė. – Jis turėtų atplaukti gal net šią mi-  
nutę! Mes bėgame lenktynių į Apž-  
valgos aikštelę žiūrėti, kaip jis atplauks.  
Kas paskutinis – susmirdęs trolis!



– O kokia bloga naujiena? – paklausė Džekas.

– Bloga naujiena, kad Jonukas suraišiojo tavo batų raišteliu, – pasakė Sultenė vikriai su visais kitais ropšdamasi iš namelio medyje.